

॥ पत्रं ३० ॥

विदूषकः । ननु खलु मां रक्षोभीरुहं गणयसि ।

विदूषकः । यथा राजानुजेन गन्तव्यं । तथा गच्छामि ।

विदूषकः । तेन हि युवराजो ऽस्मीदानीं संवृत्तः ।

विदूषकः । अथ किं ।

॥ पत्रं ३३ ॥

सख्यौ । हला शकुन्तले । अपि सुखयति ते नलिनीपत्रवातः ।

शकुन्तला । किं वीजयतो मां सख्यौ ।

प्रियंवदा । अनसूये । तस्य राजर्षिः प्रथमदर्शनादारभ्य पर्युत्सुकेव शकुन्तला । किं नु खल्वस्यास्त
निमित्तो ऽयमातङ्को भवेत् ।अनसूया । सखि । ममापीदृश्याशङ्का हृदयस्य । भवतु । प्रक्ष्यामि तावदेनां । सखि । प्रष्टव्यासि
किमपि । बलवान्खलु ते संतापः ।

॥ पत्रं ३४ ॥

शकुन्तला । हला । किं वक्तुकामासि ।

अनसूया । हला शकुन्तले । अनभ्यन्तरे खलवावां मदनगतस्य वृत्तान्तस्य । किंतु । यादृशीतिहा
सनिबन्धेषु कामयमानामवस्था श्रूयते । तादृशीं ते प्रेक्षे । कथय । किंनिमित्तं ते संतापो । विकारं
खलु परमार्थतो ऽज्ञात्वानारम्भः प्रतिकारस्य ।

शकुन्तला । बलवान्खलु मे ऽभिनिवेश इदानीमपि । सहसैतयोर्न शक्नोमि निवेदितुं ।

प्रियंवदा । सखि शकुन्तले । सुद्वेषा भणति । किमात्मन आतङ्कमुपेक्षसे । अनुदिवसं खलु परिहीयसे
अङ्गैः । केवलं लावण्यमयौ ह्याया त्वां न मुञ्चति ।

शकुन्तला । सखि । कस्य वान्यस्य कथयिष्यामि । आयासयित्रीदानीं वां भविष्यामि ।

उभे । अत एव खलु निर्बन्धः । सिग्धजनसंविभक्तं हि दुःखं सकृदेदं भवति ।

॥ पत्रं ३५ ॥

शकुन्तला । सखि । यतः प्रभृति मम दर्शनपथमागतः स तपोवनरक्षिता राजर्षिः । तत अर
भ्य तद्गतेनाभिलाषेणैतदवस्थास्मि संवृत्ता ।शकुन्तला । तद्यदि वामनुमतं । तथा वर्तेयां । यथा तस्य राजर्षेरनुकम्पनीया भवामि । अन्यथा
वश्यं सिञ्चतं मे तिलोदकं ।प्रियंवदा । अनसूये । दूरगतमन्मथाक्षमेयं कालहरणस्य । यस्मिन्बद्धभावैषा । स ललामभूतः
पौरवाणां । तद्युक्तमस्या अभिलाषो ऽभिनन्दितुं ।

अनसूया । तथा । यथा भणसि ।

प्रियंवदा । सखि । दिष्ट्या । अनुत्सृज्यो ऽस्या अभिनिवेशः । सागरं वर्जयित्वा कुत्र वा महानद्यव
तरति । क इदानीं सहकारमन्तरणातिमुक्तलतां पल्लवित्तां सहते ।

अनसूया । कः पुनरुपायो भवेत् । वेनाविलम्बितं निभृतं च सख्या मनोरथं संपादयावः ।

॥ पत्रं ३६ ॥

प्रियंवदा । निभृतमिति चिन्तनीयं भवेत् । शीघ्रमिति सुकरं ।